

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 575/2019
10.07.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, Весне Поповић и Божицара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драгана Ђилас, адвокат из ..., против тужене „ББ банка“ а.д. ..., чији је пуномоћник Светлана Анђелковић - Милошевић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости и неоснованог обогаћења, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1341/18 од 07.11.2018. године, на седници одржаној 10.07.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1341/18 од 07.11.2018. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1341/18 од 07.11.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П 153/18 од 27.07.2018. године, делимично је усвојен тужбени захтев и утврђено да је ништава одредба члана 9. тачка 1. Уговора о динарском кредиту са валутном клаузулом, закључен између парничних странака 12.03.2010. године, што је тужена дужна трпети и признати. Обавезана је тужена да тужиоцу исплати износ 18.242,64 динара са законском затетном каматом на износ од 10.541,00 динара почев од 03.05.2018. године па до коначне исплате. Одбијен је део тужбеног захтева којим је тражена исплата законске затезне камате на износ од 18.242,64 динара почев од 03.05.2018. године па до коначне исплате. Обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка од 49.632,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гж 1341/18 од 07.11.2018. године, преиначена је првостепена пресуда и обавезана је тужена да тужиоцу исплати износ од 154,37 Еура у динарској противвредности са затезном каматом на износ главнице од 105,46 Еура у динарској противвредности за период почев од 03.05.2018. године до исплате, док је у преосталом побијаном усвајајућем, а непреиначеном делу, првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом, одлучено је захтеву за утврђење ништавости одредбе уговора о кредиту и неоснованом обогаћењу, којом је утврђено да је тужбени захтев делимично основан. О овом праву тужиоца, судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, а ревизијом се неосновано указује на другачију одлуку Апелационог суда, јер постојање другачије одлуке не указује нужно и на другачији правни став, јер правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, због чега не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом чл. 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, док према члану 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Предмет тужбеног захтева је утврђење ништавости и неосновано обогаћење, тужба је поднета 24.01.2018. године. Вредност предмета спора означена у уводу првостепене пресуде је 16.662,33 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, у коме вредност предмета спора, очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то значи да се ради о спору мале вредности, у коме ревизија

није дозвољена, те је и ревизија тужене недозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

Без обзира што је одлука преиначена, у ком случају би по измењеном члану 403. став 2. тачка 2. ЗПП ревизија била увек дозвољена, у овом случају ревизија није дозвољена јер је у посебној глави Закона о парничном поступку који регулише поступак у спору мале вредности прописано да ревизија у овим случајевима није дозвољена, па специјално правило искључује примену општих правила (члан 467. ЗПП).

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић